

РЕШЕНИЕ

№ 29138

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **6145** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. Г. П. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-00189 3383з-633/07.04.2026 г., издадена от КО в група ООР, сектор ОП, при 08 РУ-СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на И. В. Г. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
В жалбата са изложени подробни доводи, с които се твърди незаконосъобразност на издадената заповед. Не се оспорва факта на отказ на жалбоподателя да бъде тестван, както и да даде кръвна проба, но се излагат подробни съображения за приемане на медикаменти, предвид здравословното състояние на жалбоподателя, както и обективната невъзможност, предвид малкото му предоставено време да достигне лечебното заведение, за да даде кръвна проба за изследване. Моли за отмяна на заповедта.
Ответникът – КО в група ООР, сектор ОП, при 08 РУ-СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е представено подробно писмено становище, с позиция по съществото на спора. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 07.04.2026г. около 17,20ч. в [населено място] с посока на движение от ул.Безименна към ул.Искър на [улица], водачът А. Г. П. управлявал лек автомобил марка Пежо 307, сив на цвят с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. И. Г., като при извършената проверка водачът П. отказал да бъде тестван с алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-02131. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 301843 за явяване до 40 минути в УМБАЛ „Света С.“.

За така установеното нарушение е издаден АУАН серия ГА № 5103362 от същата дата от Й. А., на длъжност командир отделение при СДВР 08 РУ, в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП – който не е участвал в ПТП и отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с док.анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за хим. лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол.

Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-00189 3383з-633/07.04.2026, от КО в група ООР, сектор ОП, при 08 РУ-СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП на П. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото не се спори, че жалбоподателят не се е явил в медицинското заведение и не е дал кръвна проба за изследване.

Приети по делото са писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка- АУАН серия ГА № 5103362 от 07.04.2026г.; оспорената ЗППАМ № 26-4332-00189 3383з-633/07.04.2026г.; Талон за изследване №301843; справка– картон за водача, видно от която жалбоподателя нееднократно е наказван за извършвани различни нарушения по ЗДвП; докладна записка от 07.04.2026г. /л.12/, Заповед № 8121з– 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, видно от която е, че СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, съгласно която компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица– държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР– полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, както и Заповед № 513з-13396/02.12.2024г. на директора на СДВР, с която Й. Д. А. е преназначен на длъжност командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 08 Районно управление при СДВР

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на

директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП– държавни служители от отдел Пътна полиция при СДВР– полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и доколкото процесната заповед е издадена от командир на отделение в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 08 Районно управление при СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма- спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно- чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол в кръвта и не изпълни предписание за изследване с док.анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за хим. лабораторно изследване за установяване на концентрация на алкохол.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В процесната заповед е вписано правното основание за издаването - чл. 171, т. 1, б. “б” от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата- водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка/тест за наличие на алкохол. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място- 07.04.2026 г., около около 17,20 ч. в [населено място], с посока на движение от ул.Безименна към ул.Искър на [улица], водачът А. Г. П. управлявал лек автомобил марка Пежо 307, сив на цвят с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. И. Г., като при извършената проверка водачът П. отказал да бъде тестван с алкотест дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-02131. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, констатациите на който не са опровергани от

жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят на посочената дата и място управлявал МПС и отказвал да бъде проверен за употреба на алкохол. В тази връзка неоснователно се явява възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, заявено в съдебно заседание, касателно посочените три различни часа в АУАН. От съдържанието на акта, заповедта и талона за медицинско изследване се установява хронологията на събитията на посочената дата, а именно в 17,20 ч. е индивидуализиран момента на спиране на автомобила за проверка /посочен в АУАН и в ЗППАМ/, съответно в 17.25 ч. /посочен в ЗППАМ и в талона за медицинско изследване/ е удостоверен отказ на водача да бъде тестван с техническо средство, в 18.19 ч. е съставен АУАН, а в 18.50 ч. е връчен талона за медицинско изследване. В случая индивидуализацията на нарушението не е засегната, т.к. от АУАН и от доказателствата от административната преписка се установяват по несъмнен начин релевантните факти на констатираното нарушение- време /точната дата и приблизителен час/, място, деец, деяние.

С оглед разпоредбата на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП, необходима материалноправна предпоставка в настоящия казус за прилагане на мярката е водачът да е управлявал МПС и да е отказал проверка за наличието на алкохол. От граматическото тълкуване на чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП е видно, че законът предвижда два начина за проверка дали водачът на МПС е употребил алкохол – чрез установяване с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, тест за установяване употребата на алкохол и чрез даване на биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Достатъчно е водачът на МПС да направи само един от двата възможни отказа, т. е. да откаже да бъде проверен по който и да е от двата начина за проверка употребата на алкохол, за да осъществи хипотезата на правната норма на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП и с това съответно да изпълни условието за налагане на принудителната мярка. След като в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП законодателят използва граматически съюз "или" в нея (който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване), това означава, че нормата предвижда двете хипотези алтернативно, а не кумулативно, поради което само отказът на водача да бъде тестван е достатъчен за отнемането на СУМПС (в този смисъл: Решение № 14243/20.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 9029/2017 г., Решение № 456 от 11.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 13701/2017 г., Решение № 8653 от 10.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 11849/2018 г.). Отделно, доказателствата по делото сочат, че жалбоподателят първо е отказал тест на място, а след това не е отишъл за вземане на биологични проби и извършване на лабораторен тест, което е равносилно на отказ/неизпълнение на предписанието.

По отношение на срока за явяване за медицинско изследване, посочен в талон №301843, съдът намира за нужно да отбележи, че в този талон е отразено мястото, където трябва да се вземе биологичният материал и срокът, до който жалбоподателят е следвало да се яви за изследване, а именно до 40 минути от връчването на талона в УМБАЛ „СВ.А.“. Съгласно чл. 6, ал. 6, т. 2 от Наредба № 1/19.07.2017 г. контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 2. срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути – в останалите случаи. В случая действително нарушението е установено в [населено място], а болничното заведение се намира в [населено място], но липсват доказателства жалбоподателят изобщо да се е

явявал в посоченото медицинско заведение за даване на биологична проба, нито в рамките на 40 минути, нито след това в границите на времевия интервал до 120 минути и съответно да му е отказано от страна на медицинските лица нейното вземане поради просрочие на определеното за явяване време. Предвид това, противно на изложеното от жалбоподателя, настоящият съдебен състав приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, съставляващо самостоятелно основание за отмяна на обжалваната заповед, още повече, че както бе посочено по-горе отказът е самостоятелно основание за налагане на ПАМ.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Относно срока на действие на мярката е несъмнено, че към момента, в който въпроса за вината и отговорността на жалбоподателя във връзка описаното деяние бъде разрешен административната принуда на практика ще е безпредметна. Ето защо, както законодателят, така и административният орган са посочили именно този момент, като край на периода на действие на принудата, като същевременно са го ограничили до максимална продължителност от 18 месеца. Така настъпването на един от двата посочени момента, ще има за пряка последица прекратяване на действието на ПАМ.

Съдът намира още, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 102.26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73- и състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. П. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-00189 3383з-633/07.04.2026 г., издадена от КО в група ООР, сектор ОП, при 08 РУ-СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП на А. Г. П. е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА А. Г. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, възнаграждение за юрисконсулт в размер на 102.26 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: